

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. ΚΒ΄.

ΤΟ ΑΛΑΣ

Τὸ ἄλας ὕπερ μεταχειρίζομεθα εἰς τὴν μαγειρικὴν, σύγκειται ἐξ ὀξέος τινὸς καλουμένου ὑδροχλωρικοῦ καὶ βάσεως τινος καλουμένης σόδας, ἐπιτημονικῶς δὲ καλεῖται ὑδροχλωρικὸν νάτρον. Δὲν καλεῖται δὲ ἄλας μόνον αὐτό. Ἄλας καλεῖται τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἐξουδετερώσεως ὀξέος τινὸς διὰ βάσεως τινος, ἥτοι δι' ὀξειδίου.

Τὸ μαγειρικὸν ἄλας εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λευκόν, ἢ ὑπόλευκον, ὑπάρχει ὁμῶς καὶ φαιδόν, ἐρυθρόν, κίτρινον, σπανιώτερον δὲ καὶ πράσινον. Γεῦσιν ἔχει ἀλμυρὰν ὀσμὴν εἰδικήν· εἶναι διαλυτὸν εἰς τὸ ὕδωρ, ἢ δὲ διάλυσις αὐτοῦ αὐξάνει ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς θερμότητος τοῦ εἰς ᾧ διαλύεται ὕδατος· διαλύεται ἐν τῷ οἴνοπνεύματι καὶ μεταδίδει εἰς εἰς τὴν φλόγα του κίτρινωπὴν χροιάν· δὲν διαλύεται εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, διαλυόμενον δὲ, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶναι καθαρόν. Πολλάκις τὸ χλωροῦχον τοῦ μαγνησίου καθιστᾷ τὸ ἄλας τηκτὸν· τότε τιθέμενον ἐπὶ ἀνημμένων ἀνθράκων ἢ ἐπὶ ἐλάτματος σιδήρου πεपुरακτωμέ-

νου, κρίζει· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὸ ἄλας ἀπώλεσε μέγα μέρος τῆς ἐν αὐτῷ περιεχομένης ποσότητος ὕδατος καὶ τότε καλεῖται ἄλας ἄνυδρον.

Τὸ ἄλας εὐρίσκεται εἴτε εἰς στερεὰν κατάστασιν ἐν ὑπογείοις εὐρυτάτοις καὶ τότε καλεῖται ἄλας ὄρυκτόν, εἴτε διαλυμένον ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ ἄλλαις πηγαῖς καὶ καλεῖται ὑδροχλωρικὸν νάτρον, ὅπερ ἔπειτα, ἀποκρυσταλλούμενον, παρέχει ἡμῖν τὸ κοινὸν ἄλας.

Μεταῦ τῶν ἀλατωρυχείων, διασημότερον εἶναι τὸ τῆς Βιελιέζκας παρὰ τὴν Κρακοβίαν. Εἶναι τὸ μέγιστον τῆς Εὐρώπης. Ἐν αὐτῷ ἐργάζονται διαρκῶς πρὸ 600 ἐτῶν. ἔχει βάθος 250 μέτρων. Τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐργάζονται, ἔχει εὖρος μέτρων 320 καὶ μῆκος μέτρων 2,000. Τὸ ἀλατωρυγεῖον τοῦτο εἶναι στοὰ εὐρυτάτη ὑποβασταζομένη ὑπὸ ἀναριθμητῶν στηλῶν ἐξ ἄλατος· ἐν ἣ ὑπάρχουσι ἀενάως ἀνημμένα φῶτα, αἱ ἀκτῖνες τῶν ὁποίων πίπτουσι ἐπὶ τῶν κρυστάλλων τοῦ ἄλατος, παράγουσι χρώματα ζωηρότατα, τέρποντα θαυμασίως τὴν ὄρασιν. Πολλαχοῦ τῆς στοᾶς ταύτης ὑ-

πάρχουσι βωμοί, αγάλματα και άλλα παρόμοια, άπαντα κατασκευασθέντα έξ-άλατος. Εισί δέ διεσπαρμέναι τῇ δε κά-κεισε αἱ καλύβαι τῶν έργατῶν τοῦ ὠ-ρυχείου.

Ἐν Ἰσπανίᾳ, παρά τὴν Κόρδοβαν, ὑ-πάρχει ὄρος ἄλατος ὄρυκτοῦ, ὕψους 170 μέτρων και περιφερείας 1000 μέτρων.

Ἄλατωρυχεῖα ὑπάρχουσιν ἐν Τραν-σουλθανίᾳ, εἰς πάντα σχεδὸν τὰ κράτη τῆς Γερμανίας, ἐν Ἀγγλίᾳ και πολλα-χοῦ τῆς Ρωσσίας. Πλουσιώτατα τοιαῦ-τα ὠρυχεῖα εὐρίσκονται ἐν Ἀσίᾳ και Ἀμερικῇ, ἰδίως δὲ ἐν Περσῷ και ἐνια-χοῦ τῆς Ἀφρικῆς. Πολλάκις τὸ ὄρυκτὸν ἄλας εἶναι ἀκάθαρτον και τότε διαλύε-ται εἰς τὸ ὕδωρ και ἐκτίθεται πρὸς ἀπο-κρυστάλλωσιν οὕτως ἐν ταῖς ἀκταῖς τῆς Ἀγγλίας καλλιεργεῖται ὠρυχεῖον ἀκα-θάρτου ἄλατος, ὅπερ οἱ ἐργάται διαλύ-ουσιν εἰς ἀλμυρὸν ὕδωρ και εἶτα ἀπο-κρυστάλλουσιν αὐτὸ, και κατορθοῦσιν οὕτω πως νὰ ἐξάγωσιν αὐτὸ τε και τὸ ἄλας τὸ ἐν τῷ ἀλμυρῷ ὕδατι ἐνυπάρ-χον.

Τὸ κοινὸν ἄλας εὐρίσκειται εἰς ρευ-στὴν κατάστασιν ἐν πολλοῖς πηγαίοις ὕδασι, ἅπερ διαρρέοντα διὰ μέσου ὑπο-γείων ἀλατωρυχείων, ἐκβάλλουσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἐκτὸς ἄλλων διαφόρων ἀλάτων, περιέχει ἄλας κοινὸν εἰς ποσότητα ἀνα-λογοῦσαν ὡς 1 πρὸς 40. Ἐξατμίζομεν δὲ τὸ ὕδωρ αὐτὸ πρὸς ἀπόκτησιν ἄλατος ἐκτίθεντες αὐτὸ τοιοῦτοτρόπως, ὥστε ἡ ἀτμόσφαιρα νὰ διαπερᾶ αὐτὸ καλῶς. Εἰς τινα μέρη ἐκθέτουσιν αὐτὸ εἰς τὰς ἡλι-

ακάς ἀκτίνας, εἰς ἄλλα δὲ, οἷον εἰς τὴν βόρειον Εὐρώπην, ἐπιτυγχάνουσι τοῦτο διὰ τοῦ ψύχους, και πρὸς τοῦτο πληροῦ-σιν ἀγγεῖα κατάλληλα ὕδατος, φροντί-ζοντες καθ' ἐκάστην ν' ἀφαιρῶσιν ἐκ τῆς ἐπιφανείας του τὸ ἀποκρυσταλλούμενον. Τοῦτο δὲν περιέχει ἄλας ποσῶς, και ἀ-πόδειξις ὅτι εἶναι γλυκῦ. Ὡστε τὸ ἄλας μένει ὡς ὑποστάθμη, ἀφοῦ κρυσταλλω-θῶσι τὰ διάφορα τοῦ ὕδατος στρώματα.

Πειράματα γενόμενα παρά τοῦ Βου-σιγκῶλτ, ἀπέδειξαν ὅτι.

1ον Τὰ ζῶα ὧν ἡ τροφή περιέχει ἄ-λας, καθίστανται εὐτραφέστερα και εὐ-ρωστώτερα, τὸ δὲ δέρμα αὐτῶν μαλακώ-τερον και ἡ σάρξ των τρυφερωτέρα.

2ον Ὅτι τὸ ἄλας δὲν συντελεῖ μὲν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς σαρκὸς, ἀλλὰ ἐξ-ουδετεροῖ τὰς παρεμποδιζούσας τὴν ἀ-νάπτυξιν αὐτῆς αἰτίας.

Θαλάσσιον ἄλας περιέχει τὸ αἷμα ἡ-μῶν και πάντων τῶν χορτοφάγων ζῶων, ὡς και τὰ οὔρα, τὰ δάκρυα, ἡ χολή και ὁ γαστρικὸς χυμὸς.

Ὁ Βάρδεν ἀναφέρει ὅτι τὰ ζῶα τῆς Βρασιλίας ἀποθνήσκουσιν ἐὰν λαμβά-νωσι τροφήν μὴ περιέχουσαν ἄλας, ὁ δὲ Μπουλέν προστίθησιν ὅτι ἐν Κολομβίᾳ, ὅταν τὰ ζῶα δὲν εὐρωσιν ἄλας ἐν τῇ τροφῇ, τῷ ὕδατι, ἡ τῇ γῆ, καθίστανται στεῖρα και βαθμηδὸν ἡ γονιμότης των ἐκλείπει.

Ὁ Δόκτωρ Γκουῖβ λέγει ὅτι τὸ θα-λάσσιον ἄλας αὐξάνει τὴν γονιμότητα τῆς γυναικὸς και ὅτι τὸ παρά τῆς μη-τρὸς καταναλισκόμενον ἄλας, καθιστᾶ τὸ γάλα αὐτῆς ἀφθονώτερον και θρεπτικώ-τερον.

Ὁ κ. Chereul ἀπέδειξεν ὅτι ἡ τοῦ ἄ-λατος παρουσία κατά τὴν ἔφησιν τῶν ὀσπρίων ἐν τῷ ὕδατι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι κα-θιστᾶ αὐτὰ νοστιμώτερα, ἀναπτύσσει τὸ ἄρωμά των, και καθιστᾶ αὐτὰ τρυφερώ-τερα, ἐπομένως εὐπεπτα.

Τὸ ἄλας, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ μεταχειρι-ζόμεθα εἰς τὴν μαγειρικὴν, τὸ ἀπασχο-λοῦμεν και ἀλλαχοῦ.

1ον Μιγνύομεν θαλάσσιον ὕδωρ μὲ ἄσβεστον, ὅπως σχηματίσωμεν λίπασμα διὰ τὰς γαίας ἐν αἷς θὰ σπείρωμεν δημη-τριακοὺς καρποὺς και ἰδίως σῖτον.

2ον Μεταχειριζόμεθα αὐτὸ ὅπως κα-τασκευάσωμεν θειϊκὴν σόδα, χλωρικὸν θξῦ, και ἀμμωνιακὸν ἄλας, οὔτινος με-γίστη γίνεται χρῆσις εἰς τὴν σαπυνο-ποιεῖαν.

3ον. Καθαρίζομεν τὰ ἐσκωριασμένα ἀργυρᾶ σκεύη, ἐντρίβοντες αὐτὰ διὰ κό-νεως ἄλατος.

4ον. Τὸ κεχυμένον (fuso) ἄλας, καθι-στάμενον μάζα ρευστὴ και υελώδης, χρησιμεύει εἰς βερνίκωσιν πηλίνων ἀγ-γείων.

5ον. Ἐνούμενον μετὰ τῆς χιόνος, ἐ-παυξάνει τὴν ψυκτικὴν αὐτῆς δύναμιν, και

6ον. Διατηρεῖ τρόφιμά τινα, ἅπερ ἄλ-λως θὰ κατεστρέφοντο, οἷον ἰχθῦς, κρέ-ας και λοιπὰ παστᾶ.

Δὲν δύνανται ὅμως πάντες οἱ λαοὶ νὰ ποιῶνται ἀφθονον χρῆσιν τοῦ ἄλατος ὡς ἡμεῖς. Ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων περι-ηγητῶν τινῶν διασήμων, πληροφοροῦ-μεθα ὅτι, εἰς τινας τῆς Ἀφρικῆς χώ-ρας, τὸ ἄλας ἐπέχει τόπον νομίσματος.

Οὕτως ἡ φυλὴ τῶν Γαλᾶς ἐν τῇ ἀκτῇ τῆς Σιέρρα-Λεόνης ἀνταλλάσσουν ἄλας διὰ δούλων ἐν τοῖς περιχώροις τῆς Ἀ-κρας δίδονται δύο δούλοι ἀντὶ δρακὸς ἄλατος, ἔχοντος ἐκεῖ σχεδὸν τὴν ἀξίαν χρυσοῦ. Ὁ Πάρκ διηγεῖται ὅτι παρά τοῖς Μονδίγκοις ἡ ἔκφρασις «αὐτὸς ἀ-λατίζει τὰ φαγητά του» ἰσοδυναμεῖ με-τὴν παρ' ἡμῖν «εἶναι πλούσιος».

Ὁ Κοάλλ βεβαίως ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Ραγγάου σπανίως ἀλατίζουν τὰ φαγη-τά των, ἐνῶ οἱ Μπαμπορᾶς πράττουσι τοῦτο μόνον κατά τὰς ἑορτὰς των, χά-ριν πολυτελείας.

Εἰς τινα μέρη, ἐνθα τὸ ἄλας εἶναι σπά-μιον, οἱ παῖδες λείχουσιν αὐτὸ ὡς παρ' ἡμῖν τὰς καραμέλας. Τοῦτο συμβαίνει, κατά τὸν Κάρστερ, ἐν Ἀφρικῇ.

Και ὅμως παρ' ἡμῖν τὸ ἄλας εἶναι ἀν-τικείμενον τῆς πρώτης ἀνάγκης.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΑΡ.

Ὁμοφώνως πιστεύουσιν οἱ Ἀνατολοδίφαι ὅτι οἱ Ἀραβες δὲν ἔχουσιν ἔργα φιλολογικὰ ἀρχαιότερα τῆς 6ης Μ.Χ. ἐκατονταετηρίδος. Και ὅμως δὲν δύναται τις νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ γλῶσσα και ἡ ποίησις τῶν Ἀράβων εἶ-χον φθάσει εἰς βαθμὸν τελειότητος κατά τὴν ρηθεῖσαν ἐποχὴν.

Ἔθνος, ὅπερ, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς χώρας του, δὲν ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν ξένων τελειο-ποιήσεων, ἔθνος ζῶν ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του (θῆρας και ποιμενικῆς) κατά φυλὰς διεσ-παρμένως ἐπὶ εὐρυτάτης ἐκτάσεως ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς τῆς ἐρήμου, ἢ οἱ τρόμοι, ἐνῶ ἐμπνέ-ουσι τὰ γενναῖα πνεύματα, ἐξωθού-τες αὐτὰ

εἰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις, καθιστῶσι τρυφερότερον καὶ ἀγαπητότερον συγχρόνως τὸν οἰκογενειακὸν βίον καὶ συσπείγουσι πλείοτερον τοὺς δεσμούς τῆς φιλίας, ἔθνος, λέγομεν, τοιοῦτον, ἔχει ἐκ φύσεως τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τῆς ποιήσεως. Καὶ τῷ ὄντι, βλέπομεν ὅτι ἀνέκαθεν οἱ Ἄραβες ἔτρεπον ἔρωτα πρὸς τὴν ποίησιν, ἣτις ἦν εἰς τῶν διακριτικῶν αὐτῶν χαρακτήρων.

Ἡ ἐμφάνισις ποιητοῦ ἔν τινι οἰκογενείᾳ, ἐχαιρετᾶτο ὑπὸ τῶν γειτονικῶν φυλῶν διὰ συγχαρητηρίων ἄγνωστα δὲ εἰσὶν αἱ κατ' ἔτος γενόμεναι συνελύσεις ἐν Ὀκάδχ καὶ Ἰεμένῃ, ἐν αἷς συνέρρεον πάντες τῆς Ἀραβίας οἱ ποιηταί, ὅπως ἀπαγγείλωσι τὰ ἔργα των καὶ συναγωνισθῶσιν ὑπὲρ τοῦ βραβεῖου. Τὰ ποιήματα τῶν εὐτυχῶν ἐκ τῶν συναγωνιζομένων, ἐγράφοντο χρυσοῖς γράμμασι καὶ ἀντηρῶντο χάριν ὑψίστης τιμῆς εἰς τὴν πύλην τῆς Καάβας, διόπερ ἐκλήθησαν *μοαλακάτ*, ἥτοι ἀνηρημένα. Ἐπτά ἐκ τῶν ποιημάτων τούτων, ἦτοι τὰ τῶν Ἄμρου μπέν-Κολθοῦμ, Ἄμρουκίης, Ἀντάρ, Ταράφα, Λεμπιδ, Χάρεθ καὶ Ζοχρίρ, διεσώθησαν ἢ προσοχὴ δὲ μεθ' ἧς ἐσχολίασαν αὐτὰ οἱ Ἰθαγενεῖς γραμματικοί, κατὰ δὴλον ποιεῖ τὴν σημασίαν των καὶ τὴν ὑπόληψιν ἣν ἔχαιρον ἐν Ἀραβίᾳ κατὰ τὰς μεταγενεστέρους ἐποχάς. Πολλοί, εἰρήσθω ἐν περόδῳ, θεωροῦσι καὶ τὰ ποιήματα τῶν ποιητῶν Ἄσχα καὶ Ναμπέγχα-Αραμπυάνη, ὡς ἀνηρημένα.

Ὁ Μωάμεθ ἠγάπησε μέγαν τὴν ποίησιν ἐχάρη δὲ ἰδὼν ὅτι ἐν τῶν κεφαλαίων τοῦ Κορανίου ἀνηρτήθη ἐν τῇ Καάβᾳ. Κατὰ τὸν πρῶτον μετὰ τὸν Μωάμεθ αἰῶνα καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν φιλοπολέμων Ὀμμιαδῶν, ἡ φωνὴ τῆς ποιήσεως ἢ εἰσῆγεν, ἢ δὲν ἠδυνήθη ἢ ἀντηχήθη ἐν μέσῳ τοῦ πατάγου καὶ τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων. Ἄλλ' ἐπὶ τῶν Ἀβασσιδῶν, τὰ πνεύματα ἀφυπνίσθησαν ἐκ τοῦ ληθάργου, καὶ ἐγεννήθησαν αὖθις περίφημοι ποιηταί.

Μεταξὺ τῶν διασημοτέρων εἰσὶν οἱ Ἄμρου-ἐλ Ἀτάγια, Δοῦ ἔλ Ρούμμα, Φερέζδαχ, Ἄμρου-Τεμάν, Μποκθώρη, Χαμαντάση, Χαρίρη, Μιτενάμπη, Ἄμρου-ἐλ Ὀλκα, Ὀμάρ-μπέν-Φαρέδχ, κλπ.

Οἱ ἄραβες ἐθεωρήθησαν καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνας ὡς ὀπαδοὶ ἐνθερμοὶ τῆς ποιήσεως. Σήμερον, καὶ τοὶ δὲν ὑπάρχουσι παρ' αὐτοῖς ἔξοχοι ποιηταί, τιμῶνται ὁμως παρ' αὐτῶν οὐκ ὀλίγον οἷος τοιοῦτοι κάπως διακριθέντες.

Ὁ Niebur λέγει ὅτι οἱ ἀριστοὶ τῶν ποιητῶν εὐρίσκονται παρὰ τοῖς Βεδουῖνοις τοῦ Δζγιόρ, καὶ διηγείται ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του Σέχας τῆς χώρας ἐκείνης, εὐρισκόμενος καθειργμένος ἐν Σαανάχ, εἶδε πτηνὸν ἐπὶ τῆς στέγῃ, καὶ ἐπὶ τούτῳ συνέθεσε ποίημα, ὅπερ οἱ Δεσμοφύλακες ἔμαθεν ἐκ στήθους καὶ ἀπήγγειλον ἀλλαχοῦ, εἰς τρόπον ὅστε κατέστη δημοτικώτατον μετ' ὀλίγον. Ἐφθασε δὲ τὸ ποίημα αὐτὸ μέχρι τῆς ἀκοῆς τοῦ Βασιλέως. Ὁ Ἰμάμ, (διότι οὕτω προσαγορεύονται οἱ πρίγκιπες τῆς Σαανάχ) εὗρε τὸσφ ὦραϊον τὸ ποίημα, ὥστε ἀπένευσε χάριν τῷ Σέχα καὶ διέταξε τὴν ἀπόλυσίν του.

Παρὰ τοῖς Ἄραβιν ἕκαστος Σέχας, μὴ θεωρῶν ἀτιμίαν τὸ ποιμενεῖν πρόβατα, γίνεται συνήθως ποιμὴν. Ἐν ὧ δ' ἐξασκεῖ τὸ ἔργον του, διασκεδάζει συνθέτων ποιήματα ἐξυμνοῦντα τὰς ἀγροτικὰς τέψεις, τὴν γαλήνην τοῦ ἐξοχικοῦ βίου καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων πατριαρχῶν τῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ εὐλογηθέντων. Στιχοῦργοῦσι πολλάκις τ' ἀνδραγαθήματα Σέχχα τινὸς μονομαχίας πρὸς τινὰ γίγαντα, ὑπάρξαντα φόβητρον τῆς φυλῆς του, ἢ τὸ θάρρος ποιμένος κατακαλόντος λέοντα, ἐν νυκτὶ καθ' ἣν οὗτος μετέβαινε πρὸς ἐπίσκεψιν νεαρᾶς Βεδουῖνας, ἐχούσης τοὺς ὀφθαλμοὺς μελανοὺς ὡς τῆς δορκάδος. Τὰ ποιήματα ταῦτα, ἀποστηθίζόμενα ὑπὸ τῶν εὐγενῶν ἀράβων, ἀποτελοῦσι μέρος τῆς ἀνατροφῆς καὶ μορφώσεώς των.

Ἦ; ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ ποιήματα ταῦτα ἀπαγγέλονται μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ τὴν ἑσπερινὴν προσευχῇ, πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Σέχα, ἐν ἣ συρρέουσι πάντες οἱ οἰκογενεάρχαι τῆς φυλῆς καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, τὰ δυνάμενα νὰ ἰκπεύωσιν. Ἐνταῦθα οἱ ποιηταί, περιβεβλημένοι ἱμάτιον κυανοῦν, σύμβολον τῆς εἰρήνης, ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ὑπὸ τὸ σελήναϊον φῶς, ἄδουσι τὰς γλαφυράς των στροφάς, ἃς πολλάκις ἐπαναλαμβάνει ἢ ἡῶ πλησιοχώρου τινὸς βράχου.

Τὸ κλίμα τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν ἐπέδρασε βεβαίως ἐπὶ τῆς ποιήσεώς των. Τὸ αἶθριον καὶ γλυκὺ τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Περσίας, σπανιώτατα ἀντικαθιστῶσι νέφη καὶ ὄταν ἔτι βρέχη, ἦτε ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα αἰσθίνονται ἠδονὴν τινὰ ἐκ τῆς ἄρσιζομένης ἀτμοσφαιρας· τούντεῦθεν τὰ κάλλιστα τῶν ποιημάτων τῶν λαῶν ἐκείνων ἔχουσι ὡς ἀντικείμενον εἰκόνας τῆς φύσεως.

Οἱ Ἄραβες καὶ Πέρσαι ἔσχον τὸσφ μεγάλην πληθὺν ποιητῶν, ὥστε λέγεται ὅτι ὀλόκληρος ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαρκεῖ πρὸς ἀνάγκωσιν αὐτῶν.

Ἐκ τῶν ἐξόχων δὲ ἀρχαίων ἀραβικῶν ποιημάτων, οὐδὲν ἐξηκολούθησε χαιρον τὸσφ μεγάλην φήμην, ὅσῃν τὸ τοῦ Ἀντάρ, ὅπερ ἀντηγεί διηνεκῶς καὶ καθ' ἑκάστην ὑπὸ τὰς σκηνὰς τῶν πλανοβίων Ἀράβων. Τὸ ποίημα τοῦτο ἢ δύνατο νὰ κληθῇ ἢ Ἰλιάς τῶν Ἀραβικῶν χωρῶν. Σύνοψιν τοῦ ποιήματος τούτου προσφέρωμεν εὐχαρίστως τοῖς ἀνγνώσταις τῆς Ἀνατολῆς ἐν λόγῳ πεζῷ, ὅπως μὴ διαστρέψωμεν καὶ παραμορφώσωμεν τὴν καλλονὴν του, μεταφράζοντες αὐτὸ ἐκ μεταφράσεως.

Ὁ Ἀντάρ ἦτο Ἄραψ πολεμιστῆς, συγχρόνως δὲ καὶ ποιητῆς. Δὲν εἶναι δὲ πρόσωπον καθ' ὀλοκληρίαν μυθῶδες. Ἦν υἱὸς πρίγκιπος καὶ δούλης τινὸς μαύρης. Γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ἄγνωστος κατα-

στάς καὶ θεωρούμενος ὡς κοινὸς Ἄραψ, κατὰ συνέπειαν δὲ περιφρονούμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, κατάρθωσε διὰ τῆς ἐκτάκτου αὐτοῦ ῥωμαλεότητος, τῆς μεγάλης ἀνδρίας του καὶ τῆς ποιητικῆς μεγαλοφυΐας του, νὰ γίνῃ ἑξακουστός. Ἐζήτησε δὲ ὁ ποιητῆς ἥρω· περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰου Μ. Χ. αἰῶνος.

Καθὼς πιστεύεται ὅτι ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν ραψωδῶν συνελέγησαν καὶ ἐτακτοποιήθησαν τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου, οὕτω φρονοῦσιν οἱ καὶ τὸ ποίημα τοῦ Ἀντάρ (ὅπερ, εἰρήσθω ἐν περόδῳ, δὲν φέρει τίτλον) συνελέγη ἀπὸ τῶν στομάτων τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ περιλαλήτου Καλίφου Ἀρουν-ἐλ-Ρασιδ καὶ συνηρμόσθη εἰς ἐν ὄλον, οἷον σώζεται σήμερον. Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ, Συρίᾳ καὶ Ἀραβίᾳ ἄραβες προτιμῶσιν αὐτὸ παντὸς ἄλλου, ἰδίως ὁμως ἐνθουσιῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ οἱ Βεδουῖνοι. Ὁ Ἀντάρ εἶναι εἶδος Ἀνατολίτου Ὀρλάνδου, καταστρέποντος ὀλοκλήρους στρατοῦς, ὅπως καταστῆ ἀρεστός τῇ μελανοφθάλμῳ ἐρωμένη του. Τὸ ποίημα τοῦτο εἶναι κρυφόν καὶ πρωτότυπον εἰς τὸ εἶδος του, διότι εἶναι ἢ περιγραφή τῶν ἀρχαιοτέρων ἡθῶν τῶν Βεδουῖνων. Περιγράφει ἰδίως τὰ ἦθη τῶν πλανοβίων ἀράβων πρὸ τῆς εἰς τὸν κόσμον ἐλεύσεως τοῦ προφήτου Μωάμεθ, καθάπερ αἱ *Χιλιαὶ καὶ μία νύκτες*, περιγριφοῦσιν ἡμῖν πιστῶς τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν τῶν Ἀραβικῶν πόλεων ὑπὸ τοὺς Καλίφας. Ὁ Ἀντάρ, λέγει Γάλλος τις, μετεκόμισε σύμπασαν τὴν ἔρημον καὶ ἐνέκλεισεν αὐτὴν ἐν τῷ ποιήματι του.

Ἰδοὺ ἢ περίληψις τοῦ ποιήματος.

Ἡ ὠραία Βεδουῖνα χάριν τῆς ὁποίας ὁ Ἀντάρ διαπράττει τοὺς ἡρωϊσμοὺς τῶν Παλατιῶν τοῦ Μεσσαίωτος, ὀνομάζεται Ἄμπλκα Ὁ Ἄλμαράχ, Ἄραψ μαχητῆς, ἐρᾶται ἐπίσης τῆς Ἄμπλκας, καὶ πειράται νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν Ἀντάρ. Οἱ τῆς Ἄμπλκας δούλοι ψάλλουσιν αὐ-

τῶ τὴν ἐξῆς ᾠδὴν, ἣτις ἐστὶ δικτικὴ σάτυρα.

α Ἀλμαρχ! Ἄφες τὸν ἔρωτα νεαρῶν παρθένων καὶ παῦσον νὰ πλησιάζῃς πρὸς τὰ βλέμματα τῆς καλλονῆς. Σὺ ἀγνοεῖς νὰ ἀπωθῆς τὸν ἐχθρὸν, δὲν εἶσαι δὲ ἱππότης, γενναῖος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συμπλοκῆς. Μὴ ἐπιζητεῖς τὴν θίαν τῆς Ἀμπλας, διότι μάλλον θὰ ἴδῃς τὸν λέοντα τῆς κοιλάδος, ὅστις ἐνοσπεῖρει τὸν τρόμον. Οὐτε ζῆρη ἀκτινοβολοῦντα, οὐτε μακραὶ λόγχοι βιαίως ἐφορμῶσαι δύνανται νὰ φθάσωσι μέχρις αὐτῆς. Ἡ Ἀμπλα, εἴ-αι νεκρὰ αἰγαγρος, πρὸ τοῦ βλέμματος τῆς ὁποίας παραζαλιζέται ὁ λέων καὶ συλλαμβάνεται. Καὶ ὅμως σὺ οὐδὲν ἄλλο σκέπτεσαι ἢ τὸν ἔρωτά της! καὶ οὐδὲν ἄλλο πράττεις ἢ νὰ πληρῆς τὰ μέρη ταῦτα ὑπὸ στεναγμῶν. Παῦσον νὰ παρακολουθῆς αὐτὴν ἀρρόνως, ἄλλω; ἢ Ἀμπλα θέλει ἐπιρρίψει ἐπὶ σοῦ τὸν πέπλον τοῦ θανάτου. Ἐνῶ ἀείποτε βραδίσεις πρὸς συνάντησίν της, καὶ ἐπιδεικνύεις αὐτῇ σεαυτὸν ἔνοπλον, αἱ νεάνιδες σοῦ καταγελῶσι, καὶ εἰς τοὺς γέλωτας αὐτῶν ἀντηχεῖ ἡ ἠχὴ τῶν λόφων καὶ τῶν κοιλάδων. Κατέστης ὁ μῦθος πάντων τῶν ἀκρωμένων αὐτὰς καὶ ὁ περιγέλως αὐτῶν πρῶϊαν τε καὶ ἐσπέραν. Σὺ ἐπιστρέφεις πρὸς ἡμᾶς μεγαλοπρεπέστερον ἐκαστοτε ἐνδεδυμένος, ἐκεῖνοι δὲ διπλασιάζουσιν ἐκαστοτε τοὺς κατὰ σοῦ σαρκασμοὺς καὶ τοὺς γέλωτας. Ἄν εἰσέτι ἐξακολουθῆς πλησιάζων, ἐλεύσεται ὁ λέων, ὁ τρόμος τῶν λεόντων τῆς κοιλάδος, καὶ θ' ἀποθάνῃς πλήρης μίσους καὶ περιφρονήσεως, κτλ.»

Ὁ Ἀντάρ εἶχε περιήρημον ἵππον ὀνόματι Ἀμπγκερ. Ἴδου, κατὰ τὸ ποίημα, πῶς αὐτὸς περιήληθεν εἰς τὴν κατοχὴν του.

« Ὁ Ἀντάρ ἐπλανᾶτο μόνος ἀπὸ τινος χρόνου ὁδηγῶν τὸ ποίμνιόν του, ὅπότε ἀπῆλθε μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἱππέα ἐξερχόμενον ἀπὸ τῆς σιανοπορίας ὄρους. Ὁ ἵππος του ἦτο καλλονῆς ἐξαισίου καὶ γενεᾶς λίαν περιζητήτου. Μίλαν

ἦν τὸ δῆμα του καὶ οἱ ὄνυχες αὐτοῦ καθαροὶ ὡς λαμπρὸς χάλυψ' ἑρπυλὸς ἀπέβαινε εἰς τὴν ἀκρόν ὁ χρεμετισμὸς του· εἰς τὸν ἐλαφρότερον θόρυβον ἔτεινε πάραυτα τὰ ὦτα, ἄπερ ἐπάλλετο δίκην πτερῶν. Παρατηρήσας ὁ Ἀντάρ τὰ εὐκομψα μέλη, τὴν ἐλαφρότητα, καὶ τὴν ἄλλην καλλονὴν τοῦ ἐξαισίου ἵππου, κατελήφθη ὑπὸ ἀκατασχέτου πάθου νὰ καταστῆ κύριός του. Μὴ σκεφθεὶς πλέον περὶ τοῦ ποιμνίου καὶ ἀφορῶν μόνον εἰς τὸ ἐξαισίου τοῦ ζώου, ἔσπευσε πρὸς τὸν ἱππέα. Οὗτος ἦ-ον ὁ Ἀρίθ, διάσημος πολεμιστῆς, υἱὸς τοῦ Ὀβάδ. Ὅταν εἶδε τὸν Ἀντάρ θαινόντα εὐθὺς πρὸς αὐτόν, ἐκέντησε τὸν ἵππον του, προσποιηθεὶς ὅτι τρέπεται εἰς φυγὴν.

α Κατεδίωξεν αὐτόν ὁ Ἀντάρ μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Τότε ὁ Ἀρίθ ἔστη, καὶ στραφεὶς, περιέμενε αὐτόν. Ὁ Ἀντάρ ἐπλησίασε καὶ

« — Νεκρὸ ἵππεῦ, τῶ εἶπε, πρὸς Θεοῦ, μὴ ἀρνηθῆς· νὰ μὲ ἀκούσῃς. Ζητῶ χροῖν τινὰ παρὰ σοῦ. Ἐχεις τὸ ὕρο; εὐγενοῦ; μαχητοῦ. Σοὶ προσφέρω λοιπὸν φιλίαν καὶ πίστιν.

α — Κἀγὼ δέχομαι τὴν φιλίαν σου, ἀπάντησεν ὁ Ἀρίθ, διότι σὲ θεωρῶ ὡς ἄξιον πολεμιστῆν. Τί ζητεῖς παρ' ἐμοῦ;

α — Νὰ μοὶ πωλήσῃς, ἢ νὰ μοὶ δωρήσῃς τὸν ἵππον σου.

α — Πρὸς Θεοῦ! ἐφώνησεν ὁ Ἀρίθ με ὕρος ὀργίλον· ὑπὸ τὴν ἐμὴν ἢ τὴν σὴν σκηνὴν, ἐὰν συνατρώγωμεν ἢ συνεπίνωμεν, ἴσως ἡδυνάμην νὰ σοὶ δωρήσω τὸν ἵππον μου, προσθέτων μάλιστα καὶ κἀμηλὸν τινὰ, ἀλλὰ, ... εἶδες ποτέ τινα παραχωροῦντα τὸν ἴδιον ἵππον ἢ τὸν ἴδιον ὀπλισμὸν ἀνθρώπῳ ξένῳ καὶ μόνῳ, ἐν πεδιάδι τόσῳ καταλήλῳ διὰ μονομαχίαν; καὶ μάλιστα προκειμένου περὶ ἵππου γενεᾶς περιήρημου, ἵππου ταχύτερου πτηνοῦ ἢ κερκυοῦ, ἵππου δυναμένου νὰ σώσῃ τὸν κύριόν του ἐκ παντὸς κινδύνου; Ἀμπγκερ καλεῖται αὐτός. Οὐασιλ ὁ

πατὴρ του. Δεράνα ἢ μήτηρ του. Εἰσὶ ταῦτα ὀνόματα γνωστὰ πᾶσι ταῖς Ἀραβίαι καὶ τοῖς Πέρσαις ἔτι. Ὁ Χοσρόης, οἱ Ἑλληνας πρίγκιπες καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῆς πλουσίας φυλῆς Ἀσφάρ, ἐπέθησαν αὐτὸν ἐπίσης. Δυσαρρεστηθεὶς ἐν τῇ φυλῇ μου, ἀπεσύρθη εἰς τὴν φυλὴν τῶν Καθάν, παρ' ἧ ἐξῆστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. Πολὺ θὰ μοὶ ἐστοίχιζεν ἡ ἀπώλεια τοῦ ἵππου τούτου· ἀλλ' ὄρω; ἔτι πλειότερον ἀγαπῶ τὴν φιλοξενήσασάν με φυλὴν, ἢ δὲ καρδίαν θλίβεται ἐπὶ ταῖς δυστυχίαις της. Ὑπῆρξα μόνος τοῦ μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτῆς πολέμου, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα νὰ ἀσμιχθῶ εἰς τὴν ἐριδα, οὐχὶ διότι ἐπιούμην περὶ πολλοῦ τὴν ζωὴν μου, καθόσον γινώσκω κἀγὼ νὰ πάλλω τὴν λόγχην καὶ νὰ συντρίβω τὰ ἐχθρικά ξίφη, ἀλλὰ μόνον διότι δὲν ἠθέλη νὰ πληρωθῆ ὁ ἵππος μου ἐν τῇ μάχῃ. Προσποιηθὴν δὲ νῦν ὅτι φεύγω, ὅπως δώσω καιρὸν εἰς τοὺς ἐχθρούς σου νὰ ἐπρωθῶσαι καὶ νὰ λάβωσι παρὰ σοῦ ὅ,τι ἀφῆρες παρ' αὐτῶν, γυναῖκας δηλονότι, παιδιά καὶ δούλους, ὄντα ἀνίκανα νὰ ὑπεραπτίσωσιν ἐκτά.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Τὴν ἑορτὴν τῆς Θεᾶς ταύτης ἐτέλειον οἱ Αἰγύπτιοι λίαν παραδόξως, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον. Περὶ τὰς 700,000 εὐσεβῶν μετέβαινον κατ' ἔτος εἰς τὴν Βούβαστον, ἐνθα ἔκειτο ὁ μέγιστος τῆς θεᾶς ναός. Τούτου ἕνεκα ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ ἐτχηματιζέτο μεγίστη σειρὰ ἐκ νηῶν, εἰς αἷ ἐπέβαινον γυναῖκες ἄδουσαι, ὄρχούμεναι καὶ κροτοῦσαι τὰς χεῖρας. Ὅταν ἐφθάνον εἰς κώμην ἢ χωρίον, ἀλλὰ ἐξηκολούθουν ἄδουσαι, καὶ ἄλλαι δι' ἀπρεπῶν καὶ ἐλευθερίων φράσεων ἀπέ-

τεινον τὸν λόγον τοῖς κατοίκοις. Τοῦτ' αὐτὸ ἐπανελαμβάνετο εἰς πᾶν χωρίον, μέχρις οὗ ἔφθανον αἱ νῆες εἰς τὴν Βούβαστον. Ἐκεῖ ἔθνον πλεῖστα ζῶα καὶ ἐπεδίδοντο εἰς τὴν ζυθοποσίαν (α) καὶ οἰνοποσίαν μέχρι κραιπλῆς. Ἐπειτα ἐπεδίδοντο εἰς πράξεις λίαν ἀσίμους, ἃς οὐδεὶς περιέγραψεν ἐν λεπτομερείᾳ. Ἐνὸσφ λοιπὸν διήρκει ἡ ἑορτὴ αὕτη τῆς ἀκολασίας, αἱ ἀρχαὶ διεκροτοῦν τὰς ἐργασίας των. Διὰ τοῦτο ἀνεβλήθη καὶ ἡ ἐπὶ προδοσίᾳ δίκη τοῦ Ραδάμις.

Τῆς ἀναβολῆς ταύτης ἐπωφελήθησα ἡ Ἀμνερικ, μετέβη εἰς τὴν εἰρκτὴν. Ὁ Ραδάμις ἐκάθητο σύνουος καὶ περίλυπος ἐπὶ λίθου. Ἐλυπεῖτο δὲ μάλλον διότι ἠγνοεῖ τὴν τύχην τῆς Αἰδᾶς. Ὁ τριγμὸς τῆς θύρας ἀπέσπασεν αὐτόν τοῦ ληθάργυ του καὶ στραφεὶς, ἐξεπλάγη ἰδὼν τὴν Ἀμνερικ, ἥτις, σύνουος καὶ δειλὴ, τὸ βλέμμα δὲ τεταπεινωμένον ἔχουσα, ἐπλησίασεν αὐτόν. Δὲν ἐτόλμα δὲ ν' ἀτενίσῃ τὸν δεσμώτην ἢ δὲ φωνὴ της διετέλει ἐν παραλυσίᾳ, ἄτε μὴ εὐρίσκουσα θάρρος ὅπως ἀρξῆται τῆς ὀμιλίας. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ λαλήσῃ.

— Ράδαμι, εἶπε διὰ φωνῆς ἰκετευτικῆς, γινώσκεις οἷα φροβερὰ τιμωρῶν ἐπικρέματα ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου. Τὸ δικαστήριον συνέρχεται ὅσον οὐπω. Δύνασαι, ἐὰν θέλῃς, νὰ σωθῆς, καὶ δίκαιον εἶναι νὰ θελήσῃς. Μία ἐξήγησίς σου δύναται ν' ἀνατρέψῃ τὴν κατηγορίαν. Πρὸς Θεοῦ! δὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν.

— Ἐὰν, ἀπεκρίθη ὁ Ραδάμις, ἡ γλῶσσά μου ἐπρόφερε λέξιν τινὰ ἀξιοποιῶν, ἢ καρδίαν μου εἶναι ἀγνή. Δὲν εἶμαι ἐνοχος, ἐπομένως οὐδεμίαν ἔχω νὰ κάμω ἐξήγησιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν τριάκοντα.

— Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὴν διάνοιάν σου; Οἱ λόγοι σου προέδωκαν τὴν ἐνοχλήν σου καὶ οἱ λόγοι μένουσι. Σὺ μόνος δύ-

(α) Λέγεται ὅτι πρῶτοι οἱ Αἰγύπτιοι ἐφεύρον τὸν ζυθόν, οὗτινος ἐποίουσαν μεγίστην κατάχρησιν.

κασαι να ἐρμηνεύσῃ τοὺς λόγους, οὗ ἐξέφερες. Πράξατο λοιπὸν, χάριν τοῦ πατρός μου, ὅτις τόσῳ σέ ἀγαπᾷ, χάριν ἐμοῦ, χάριν σοῦ. . . ἄλλως γινώσκεις εἶθ' ἐπέβη καταστροφή. . .

— Πρέπει λοιπὸν νὰ φανῶ θεῖλος διότι περιβιβαίεται ν' ἀποθάνω; Τὴν ζωὴν μου δὲν τὴν ψηφῶ παντίπκωιν. Ἀπεναντίας ἐπιθυμῶ μᾶλλον νὰ ἀποθάνω.

— Σκληροῦς προφέρεις λόγους, εἶπεν ἡ Ἄμνερικ. Ἡ ζωὴ σου εἶναι λίαν πολυτίμος ὅπως θυσίας αὐτὴν τόσῳ εὐκόλως. Ἐγὼ ὑπέφερα τόσα χάριν σου. Νυχθημερὸν σκέπτομαι διὰ σέ καὶ χάριν ἐξο; βλεμματός σου θὰ παρηπούμην καὶ πατρίδος καὶ θρόνου καὶ τῶν πάντων. Σὺ δὲ τόσῳ ἀδιαφραῖς δι' ἐμέ, ἥτις ἐπὶ τῇ στερήσει σου θὰ ἀπέθνησκον;

— Ἀποθνήσκεις λοιπὸν διὰ χάριν τῆς Ἀϊδᾶς μόνης εὐρίσκωμαι ἐνταῦθα;

— Τῆς Ἀϊδᾶς! Ἀλλ' ἐκείνη δὲν σὲ ἠγάπησεν ὅσον ἐγὼ, οὐδ' εἶναι δυνατὸν νὰ αἰσθάνεται τὸν ἔρωτα θ', ἐγκλείουσι τὰ στήθη μου.

— Ἀγαπῶ τὴν Ἀϊδᾶν καὶ δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀκούω τι κατ' αὐτῆς. . .

— Καὶ ὅμως δύναμαι αὐτὴν τε καὶ τὸν πατέρα της νὰ σώσω, ἂν σὺ τὸ θέλῃς.

— Τίτι τρόπο;

— Ἀρκεῖ μόνον σὺ νὰ ἀποφεύγῃς ἐφ' ἐξῆς αὐτούς.

— Οὐχί! ἐφώνησεν ὁ Ράδαμις. Τοιαύτην ὑπόσχεσιν οὐδέποτε θὰ δώσω.

— Ἀπόφυγε τὴν Ἀϊδᾶν, Ράδαμι, ὅπως σωθῆς σὺ τε καὶ ἐκείνη. Φείσθητι δὲ καὶ τοῦ πατρός της. Γυλκυκλῆς καὶ ὀκρούουσα σὲ παρακαλῶ. Δέμαί σου ἐν ὀνόματι τῶν Θεῶν νὰ ἐπακούσῃς τῶν παρακλήσεών μου. Ἡ ἀρνῆσις σου μέγιστα θὰ ἐπισύρῃ καθ' ὑμῶν ἀπάντων κακῶ.

Ὁ Ράδαμις συνεκινήθη. Ἡ Ἄμνερικ ἐδάκρυεν. Ἐπικολούθητε σιγῇ βαθεῖα, ἣν ἐπὶ τέλους διέκοψεν ἡ Ἄμνερικ.

— Μὴ μοι ἀρνηθῆς, ἐπανελάβε, μὴ ἀρνηθῆς, ὅτι σοὶ ζητῶ καὶ μὴ προκαλέσῃ τὴν καταστροφήν σου τε καὶ ἐκείνης.

— Μιχαίως παρακαλεῖς με, ὑπέλαβεν ὁ Ράδαμις. Ὑπεσχέθην ἔρωτα εἰς τὴν Ἀϊδᾶν καὶ θὰ τηρήσω πίστιν εἰς αὐτὴν. Πιστεύω δὲ εἶθ' ἐκείνη δὲν θ' ἀποδειλιάσῃ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῶν βυσάντων.

— Εἶσαι λοιπὸν ἀμετάπειστος; Θέλεις τάχα νὰ ἀποθῆναι οἰκτρὸν θάνατον;

— Ἔστω!

— Ἀλλὰ κἂν τῶν Θεῶν τὴν ὀργὴν δὲν φοβεῖσαι;

— Ἀποθήκω χάριν ἰδέας ἐξο; καὶ οἱ Θεοὶ δὲ θὰ ὀργισθῶσι κατ' ἐμοῦ.

— Ἀτυχῆ! Ἀπολέσθητι λοιπὸν! Ὁ θάνατός σου ἔσται φρικώδης! Οἱ οὐρανοὶ ἄς ἴδωσι τὰ δάκρυά μου καὶ ἄς μὲ ἐκδικήσωσι!

— Δὲ φοβοῦμαι τίποτε, ἀπήνησεν ὁ Ράδαμις. Ἀποθνήσκων διὰ τὴν Ἀϊδᾶν, αἰσθάνομαι ἥδονην μᾶλλον ἢ ὀδύνην.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐκάθησεν ἐπὶ λίθου καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν, παρεδόθη εἰς λυπηρὰς σκέψεις. Μάτην ἡ Ἄμνερικ ἀπέτεινε καὶ αὐθις πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον. Ὁ Ράδαμις εἰσῆγα. Ἦναγκάσθη λοιπὸν ἐκείνη ν' ἀπέβη ἀπηλιτισμένη.

Μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐρητῶν τῆς Βουβάστου, συνῆλθε τὸ Δικαστήριον, ὅπερ ἐσύγκειτο ἐκ 30 ἱερέων προεδρευομένων ὑπὸ τοῦ Ράμφιος. Οἱ ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου ἀπετέλουν τάξιν προνομιοῦχον, ἥτις διεχειρίζετο τὴν τε νομοθετικὴν καὶ τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν.

Ἦχθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὁ Ράδαμις. Ἡ τύχη του ἦν ἤδη προκπορσισμένη. Κατηγορούμενος ἐπὶ ἀποκαλύψει ἀποκρύφου τοῦ Κράτους εἰς τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἐπὶ ἀποπείρα δραπέτευσεως, ὤφριεν ἐξάπαντος νὰ ὑποστῇ φοβερὰν ποινήν. Μάτην ὁ ἀρχιερεὺς προέτρεψεν αὐτὸν ἐπενειλημμένως νὰ δικαιολογηθῆ. Οὗτος

ἀπεκρίνατο ἀπλῶς ὅτι δὲν θεωρεῖ ἐκυτόν προδότην. Ἡ Ἄμνερικ ἠεροῦτο τῆς δίκης κεκρυμμένη. Ὅποταν δὲ εἶδε τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Ράδαμιος καὶ ἤκουσε τὸν πρόεδρον κηρύσσοντα τὸ πέρας τῆς δίκης, ἔσπευσε, παραβινοῦσα τὴν τάξιν, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστηρίου. Ἐκεῖ, προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ράμφιος καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπιεικίαν του ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου.

Συγκεκριμένη ὁ ἀρχιερεὺς μεγάλως, ἀναμιμνησκόμενος μάλιστα τῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς ὁ Ράδαμις παρέσχε τῇ χώρᾳ. Ἐπόθει νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ποινήν του, ἀλλ' ἀτυχῶς τὴν σιγὴν ἐκείνην ἐφθασεν ἱερεῦς, πνευματιῶν, ὅστις ἀνήγγελε τῷ Ράμφιος ὅτι ἀπέθανεν ὁ Θεὸς Ἄπις. Τὸν θάνατον τοῦτον ἤκουσεν ἔντρομον τὸ Δικαστήριον, καὶ θεώρησεν αὐτὸν ὡς μήνυμα κατὰ τῆς ἐπιεικείας του, διόπερ ἐπληθύνον πάντας οἱ Δικασταὶ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς αὐστηραῖς τοῦ ἐνόχου τιμωρίας.

Ὁ Θεὸς Ἄπις ἦτο μέγας ταῦρος. Τὸ ζῶον τοῦτο, ὅπως ἀναγορευθῆ Θεός, εἶδε νὰ ἦ καθ' ὀλοκληρίαν μέλαν καὶ νὰ ἔχῃ ἐν μόνον στίγμα λευκόν, ὅμοιον ἡμισελήνῳ ἐπὶ τοῦ μετώπου, σχῆμα ζώου ἐπὶ τῆς ράχως καὶ σχῆμα σαρκοφάγου ἐπὶ τῆς γλώσσης. Μετὰ 25 ἔτη τὸν ταῦρον τοῦτον τὸν ἐπιγιγον ἐπισήμως οἱ ἱερεῖς ἐν τῷ Νεῖλῳ, εἶτα ἐταρίχευον αὐτὸν καὶ μετὰ μεγαλοπρεπῆ κηδείαν τὸν ἐθάπτον εἰς τὸ Σεράπειον. Ἀκολούθως ὀδυρόμενοι καὶ κοπτόμενοι ἐζήτησαν ἕτερον θεόν. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ ἱερεῖς εἶχον ἐτοιμοὺς πάντοτε τοιοῦτους ταῦρους μετ' ἀνωτέρω σημεῖα καὶ ὁ νέος Θεὸς εὐρίσκετο εὐκόλως.

Ὁ ταῦρος οὗτος εἶχεν ἐκτάκτως ἀποθάνει κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅπερ ἐθεωρεῖτο κακὸς οἰωνός.

Ἀπηγγέθη λοιπὸν κατὰ τοῦ Ράδαμιος ἡ εἰς θάνατον καταδίκη. Ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς ἀνεβλήθη μετὰ τὴν ἐνταρίχσιν τοῦ Θεοῦ καὶ κα-

θίδρουσιν τοῦ νέου. Ὁ νέος Ἄπις ἤχθη πανηγυρικῶς ὑπὸ τῶν ἱερέων εἰς τὴν Νεϊλούπολιν. Ἐκεῖ ἐτρέφετο καὶ ἐκαθαρίζετο ἐπὶ 40 ἡμέρας, καθ' ἃς μόναι αἱ γυναῖκες ἠδύναντο νὰ τὸν ἐπισκεπτοῦνται. Ἀκολούθως ἐφέρετο ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς λίμβου εἰς Μίμφιν, ἐνθα ἦν προητοιμασμένη πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ὀλόχρυσος κατοικία. Προηγούντο οἱ ἱερεῖς, εἶποντο δὲ πολλοὶ νέκι δαμάλλεις καὶ ἀφθονία τροφῆς. Αἱ ὀδοὶ ἐστρωμένοντο διὰ ταπήτων πολυτελῶν, ἐπὶ δὲ τῇ ἐμφανίσει τοῦ εὐτυχοῦς ζώου, οἱ Αἰγύπτιοι ἔκλινον τὸ γόνυ καὶ προσήγοντο.

Ὁ Ράδαμις κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελετῆς διετέλει ἐν ἀπελπισίᾳ. Τὰ πάντα δὲ συνέτεινον εἰς ἐπίτασιν τῆς ἐκυτοῦ θλίψεως. Ἦγνούε τὴν τύχην τῆς Ἀϊδᾶς, ἣν ἐφαντάζετο φοβεράν. Δὲν ἔβλεπεν ἄνθρωπον ζῶντα ἐν τῇ εἰρηκτῇ του. Ἐστερεῖτο τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. Ἀνέπνεεν ἀτιόσφιραν μεμολυσμένην καὶ δηλητηριώδη. Περιέμενε τέλος θάνατον προδότη.

Οἱ σκληροὶ του διώλται οὐδὲν παρέλειψαν ὅπως δεινότεραν καταστήσωσι τὴν θέσιν τοῦ ἀτυχοῦς λυτρωτοῦ τῆς Αἰγύπτου. Διέταξαν μάλιστα ἵνα τὴν ὀλίγην τροφήν ἣν τῷ παρεχώρουν, κομίζωσιν ἀλαλοὶ ὑπηρεταί, ὅπως μὴ ἀκούη φωνῆς ἀνθρώπινου, καὶ ἡ ἀπομόνωσις του καταστῆ οὕτω φρικωδεστέρα. Ἐκλαίεν ὁ ἀτυχῆς δέσμιος, ἀναλογιζόμενος πόσας βατάνους ὑπέστη ἡ Ἀϊδᾶ του. . . . Ἡμέραν τινα εἰτῆλθεν εἰς τὴν εἰρηκτῇ του ἱερεῦς συνοδευόμενος ὑπὸ στρατιωτῶν καὶ δούλων. Ὁ Ράδαμις ἠγέρθη. Οὗτοι τῷ ἀπήρσαν πᾶν εἶτι ἔφερον ἐπ' αὐτοῦ τιμητικόν, εἰς τὸ ἀζιωμαῖο του ἀναγόμενον, ἐκάλυψαν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, εἶτα δὲ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν ναόν.

Ἐκεῖ ὑπῆρχε πυρὰ, παρ' αὐτὴν δὲ ἡ θεὰ Ἔις, ἣν οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον ὑπὸ μυρίας μορφῆς, ἰδίως ὅμως παρίστανον αὐτὴν ὀρθίαν ὡς ἐπὶ προσφύρουσαν τὸν ἐκυτῆς μαστὸν εἰς τὸν θεόν Ἄπιν. Περί τὸν βωμὸν ἴσταντο ἱερεῖς, ὧν εἶς, λευκὰ

ένδεδυμένος, αναρριπίζων τὸ ἱερόν πυρ. Πλήθος ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων θέατο παρατεταγμένον εἰς δύο ζυγούς.

Ἄμα ἐφθασεν ὁ Ράδαμις, ἀντήχησεν εὐχαίαι καὶ δεήσεις· τότε δὲ εἰσῆλθεν ὁ ἀρχιερεὺς Ράμφις, ὅστις μετὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἐπορεύθη εὐθὺς πρὸς τὸ ἱερόν. Ἄμα πλητίσας εἰς αὐτὸ, ἔστη καὶ ἐκρότησε τρεῖς τὸν πόδα, ὅπως ἀφύπνιση τὴν θεάν. Ἠνεώχθησαν τότε αἱ θύραι τοῦ θυσιαστηρίου, εἰς ὃ εἰσῆλθεν ὁ ἀρχιερεὺς ἐν μέσῳ ὕμνων καὶ ᾄσματων. Μετὰ τοῦτο ἐσπευσαν οἱ πορευτῶτες εὐσεβῶς νὰ προσφέρωσι τὰ ὑπὲρ αὐτῶν κτισθέντα ποικίλα δῶρα.

Μετὰ μίαν σχεδὸν ὥραν ὁ Ράμφις ἐξῆλθε τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἐπλητίσας τὸν Ράδαμιν.

— Ἡ θεὰ, τῷ εἶπε, δεικνύται εὐσπλαγχνος. Θέλει αὐτὴ σὲ παρηγορήσει. Ἦδη ἐτοιμάσθητ' νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ ὑπόγειον ὅπου ὠρίσθησθε ὡς τάφος. Εἶσαι παρεσκευασμένος ἵνα ἀποθάνῃς;

— Ναί, εἰμὶ ἕτοιμος, εἶπεν ἀτρομήτως ὁ Ράδαμις.

— Ἐχεις πόθον τινὰ νὰ ἐκφράσῃς;

— Οὐδένα!

— Οὐδένα;

— Ναί, οὐδένα.

Ὁ Ράμφις ἔνευσεν εἰς δύο ἱερεῖς, οἵτινες ἐπλησίασαν τὸν κατάδικον, ἀφείλον αὐτῷ τὸν πέπλον καὶ ἐκάλεσαν αὐτὸν νὰ τοῦ ἀκολουθήσῃ. Στρατιῶται τότε ἐκύκλωσαν τὸν Ράδαμιν. Θρηνοὶ καὶ κοπετοὶ ἀντήχησαν πανταχόθεν. Ὁ Ράδαμις ἠκολούθησε τοὺς ἱερεῖς, οἵτινες μετέβησαν εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ ναοῦ, ἐνθα ὑπῆρχεν ὀπὴ χαινουσα ὑπογείου. Εἰσήγαγον εἰς αὐτὴν τὸν κατάδικον, καὶ ἐκλείσαν αὐτὴν διὰ λίθου μεγάλτου.

Ταυτοχρόνως ἐν τῇ ἀντιθέτῳ τοῦ ναοῦ ἐσχατιᾷ ἠκούσθη κρότος σώματος καταπεσόντος. Ἦτο τὸ σῶμα γυναικὸς κεκαλυμμένης ὑπὸ πέπλου πυκνοῦ.

Ὅταν ὁ Ράδαμις εὐρέθη εἰς τὸ ὑπόγειον,

— Τετέλεσται! ἐσκέφθη. Μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκω ἐξ ἀστίας! Δὲν θὰ ἴδω πλέον οὔτε γῆν, οὔτε οὐρανόν. Τὸ φῶς ἐξέλιπε διὰ παντός ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Οὐδεὶς θ' ἀκούσῃ τὴν ἀγωνίαν μου! Οὐδεὶς θὰ μὲ ἴδῃ ἐκπνέοντα! Καὶ ἡ Ἀἰδᾶ μου; Τί ἄρα γὰρ ἐγένετο;

Ἐνῶ τοιαῦτα διελογίζετο, ἤκουσε γογγυσμόν. Ἐξεπλάγη καὶ ἐνόμισε κατ' ἀρχᾶς ὅτι ἠπατήθη, ἀλλ' ὁ γογγυσμὸς ἐπανελήθη.

— Φεῦ! εἶπε πάλιν καθ' ἑαυτὸν, ἡ γῆ ἀντηγεῖ τοὺς στόνους τῆς ψυχῆς μου, ἡ πνευμά τι κλαίει ἐπὶ τῇ ἀτυχίᾳ μου;

Ἐν τούτοις ἤρξατο ψιλαφῶν καὶ ἐξετάζων τὴν κατοικίαν του. Παρ' ἐλπίδα, μεταξύ τῶν ψυχρῶν καὶ σκληρῶν λίθων, ἔβριξε σῶμα θερμόν, ζῶν, ἀνθρώπινον.

— Τίς εἶ σὺ, ὁ ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ; ἠρώτησεν ἔντρομος.

— Ράδαμι, ἀπεκρίθη ἡ ἀσθενὴς φωνὴ τῆς Ἀἰδᾶς, ἐγὼ, ἡ Ἀἰδᾶ σου.

— Ἀἰδᾶ μου! σὺ; πῶς εὐρέθης ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ;

— Πρὸ δύο ἡμερῶν κεκρυμμένη ἐνταῦθα σὲ περιμένω. Ὅταν ἔμαθον τὴν φοβεράν καταδίκην σου, ἐπεθύμησα νὰ συναποθάνω μετὰ σοῦ. Δὲν ἤλπίζον ἀγαθόν τι πλέον ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐμνηχανέυθην λοιπὸν τὰ πάντα ὅπως τὸ ἐπιτύχω, καὶ ἐπέτυχον.

— Ἀλλὰ πῶς ἄρα γὰρ τὸ κατώρθωσες;

— Μὲ εἶχον ἐγκλείσει ἐντὸς εἰρκτικῆς μακρᾶν σοῦ καὶ τοῦ πατρός μου. Αἱ κακουχίαι καὶ στερήσεις δὲν μ' ἐθλίβον τόσῳ, ὅτῳ ἡ ἔλλειψις εἰδήσεων περὶ τῶν δύο φιλιτάτων μου. Διετέλουν ἀπηλπισμένη καὶ ἀγνοοῦσα τί νὰ πράξω. Ἐπειράθην νὰ ἐπισύρω τὴν συμπάθειαν τοῦ φύλακός μου. Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἦτο κατ' εὐτυχίαν γέρον καὶ εἶχε θυγατέρα συνομίληκόν μου, ἣν ἠγάπα τρυφερῶς. Τοῦτο κατέστησεν αὐτὸν ἐπιεικῆ καὶ ἀγαθὸν πρὸς με. Μὲ περιποιήθη μεγάλως. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἐβραίνετο πολὺ τεθλιμμένος

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΜΡΟΥΓΚ.

καὶ μετὰ πολλὰς παρακλήσεις μου, ἀπερσίασε νὰ μοὶ ἀνκοινώσῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀτυχοῦ πατρός μου, ἀποθανόντος αἰφνιδίως ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ του. Ἐκλαυσά πικρῶς, ὁ δὲ γέρον ἐπειράτο νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Ὡ! πόσον μελανοὶ διολογισμοὶ ἀνεκυκλῶντο εἰς τὸν νοῦν μου! Τὴν ἐπιούσαν μοὶ ἀνήγγειλεν ὁ γέρον τὴν καταδίκην σου. Τότε δὴ τότε ἐρρίφθην εἰς τοὺς πόδας του, ἐκλαυσά, τὸν ἰκέτευσα, τὸν ἐνηγκαλίσθην, τὸν ἀπέκάλεσα πατέρα. . . Συ ἐκινήθη ὁ τάλας καὶ ἀπερσίσασαμεν νὰ προσποιηθῶ ὅτι ἀπέβιωσα καὶ νὰ μὲ μεταφέρῃ αὐτὸς ἐνταῦθα ἀντὶ νὰ μὲ ἐντροφάσῃ. Ἐ! πόσον τὸν ἠγαρήστισα! Ὁ ἀτυχὴς γέρον ἐρρίψοκινδύνευσε χάριν μου τὴν ζωὴν του. Εὐτυχῶς τὸ σχέδιόν ἐπέτυχε. Προχθὲς τὴν νύκτα μὲ ἤγαγεν ἐνταῦθα καὶ μοὶ ἔδειξε τὴν εἴσοδον τοῦ τάφου σου· τὸν ἠγαρήστισα καὶ οὕτως καὶ τῷ ἠπάσθη τὴν δεξιάν. Ἐκλαυσεν ἐκεῖνος καὶ ἀπῆλθεν, ἐγὼ δ' ἐρρίφθην ἐντὸς τοῦ τάφου.

— Ὡ πλάσμα οὐράνιον! Σὺ λοιπὸν εἶσαι ἀνωτέρα θεᾶς κατὰ τὸ αἶσθημα καὶ τὸν ἠρωτισμόν. Ὡ! Ἀἰδᾶ μου! Ἄ, ἠδονάμην νὰ σὲ σώσω!

— Ὅχι, Ράδαμι, μὴ ματαιοπονεῖς, ἐλθὲ εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἄς ἀποθάνωμεν ὁμοῦ. Ὁ θάνατός μας ἔσται ἠδονικός καὶ γλυκύτατος.

— Ναί, ἀγαπητέ μοι ἄγγελε, ἄς συναποθάνωμεν. Οὐδεὶς δύναται πλέον νὰ μᾶς ἀφιερέσῃ τὴν γαλήνιον ἠδονὴν ἣν ἀρνούμεθα ἐκ τοῦ ἀγνοῦ μας αἰσθήματος. Ἐν ταῖς ἀγκάλας σου ὁ θάνατος φαίνεται μοι γλυκύτερος τῆς αἰωνιότητος.

Καὶ ἔπιον τὸ δηλητήριον, ὃ ἔφερε μεθ' ἐκείνης ἡ Ἀἰδᾶ.

Περιεπτόχθησαν εἶτα, ἠσπάσθησαν ἀλλήλους καὶ παρέδωκαν τὸ ἀγνὸν αὐτῶν πνεῦμα εἰς τὸν πλάστον.

Ἡ δὲ Ἄμμερις;

Ἦτο κτείνεσεν ἐξ ἀπελπίσας καὶ τύψεως συνειδήσεως.

Τὸ λάβαρον τοῦ Ὀμάρ-ἐλ-Κάτταβ, γαμβροῦ καὶ δευτέρου τοῦ Μωάμεθ διαδόχου, εἶχεν ἤδη στηθῆ ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς Δαμασκού καὶ Ἱερουσαλήμ, ὅτε ὁ ρηθεὶς Ὀμάρ ἀπέστειλε τοὺς Μουσουλμάνους τοῦ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ γενναίου στρατηγοῦ τοῦ Ἄμρουγκ πρὸς κατάκτησιν τῆς Αἰγύπτου. Μάτην ὁ Ἡράκλειος ἐπεμφε μέγα μέρος τῶν στρατῶν τῆς Αὐτοκρατορίας κατὰ τῶν Σαρακηνῶν. Ἡ γενναιότης τῶν ἀρχηγῶν του δὲν ἠδυνήθη νὰ καταδαμάσῃ τοὺς Ἀραβας. Ὁ Ἄμρουγκ μὲ 4,000 ἀνδρας ἐκυρίευσεν τὸ παλαιὸν Κάϊρον, ἐκεῖθεν δὲ κατηυθύνθη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐστρατοπέδευσε δὲ παρὰ τὰ τείχη τῆς, ὅπως ἀναγκάσῃ αὐτὴν νὰ παραδοθῇ ἐλλείψει τροφῶν. Τῷ ὄντι, μετὰ 14 μηνῶν πολιορκίαν, οἱ Ἕλληνες ὑπέκυψαν κατὰ τὴν 22 Ὀβρίου 642. Ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐλόγιζε τότε 8,000 μέγαρα καὶ λουτρῶνας, 400 θέατρα καὶ ἄλλα δημόσια κτίρια, 12,000 ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ σχεδὸν 200 φρέατα. Τεσσαράκοντα δὲ χιλιάδες ἐβραίων ἐπλήθυνον φόρον εἰς τὸν λαόν τῆς, ἀνερχόμενον εἰς 200,000.

Τότε ὁ Ὀμάρ ἔγραψε τῷ στρατηγῷ του Ἄμρουγκ τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

« Ὡ Ἄμρουγκ, ἐπιθυμῶ ἅμα λάβῃς τὴν παρούσάν μου, νὰ μοὶ περιγράψῃς ἐπακριβῶς τὴν Αἰγύπτου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἴδω διὰ τῆς φαντασίας, ὡς νὰ ἐβλεπον διὰ τῶν ἰδίων μου ὀφθαλμῶν τὴν ρηθείσαν χώραν. Ὑγείαινε. »

Ὁ Ἄμρουγκ ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς :

« Ὡ πρίγκιψ τῶν πιστῶν. Ἐάν σοι ζωγραφῆσω ἔρημον αὐχμηρὰν καὶ πεδιάδα θαλλερωτάτην ἐντὸς δύο ὁρέων, ὧν τὸ ἐν ἔχει σχῆμα λόφου ἀμμώδους, καὶ τὸ ἄλλο κοιλίας ἵππου πάσχοντος ὑπὸ φθίσεως, ἢ ράχεως καμῆλου, ἰδοὺ σοὶ ἐξωγράφω τὴν Αἴγυπτον. Πάντα τὰ προϊόντα τῆς, ἀπὸ Ἀσσουάν μέχρι Δαμιιάτης, φθάνουσι δι' εὐλογημένου τινὸς ποταμοῦ, ὅστις μεγαλοπρεπῶς κατέρχεται διὰ μέσου τῆς χώρας. Ἡ στιγμή τῆς αὐξήσεως ἢ ἐλαττώσεως τῶν ὑδάτων του εἶναι τόσῳ ἐπακριβῶς προσδιορισμένη, ὅσον ὁ δρόμος τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης. Ὑπάρχει ὠρισμένη τοῦ ἔτους ἐποχὴ, καθ' ἣν πᾶσαι τῆς ὑψηλοῦ αἰπηγαὶ πληθύνουσι τῷ βασιλεῖ τούτῳ τῶν ποταμῶν τὸν φόρον των, διότι ἡ θεία πρόνοια κατέστησεν αὐτὰς ὑποτελεῖς του. Τότε τὰ ὕδατα αὐτοῦ αὐξάνουσιν, ἐξέρχονται τῆς κοίτης του, πληροῦσι τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου ἅπασαν, καὶ τότε ἄλλη συγκοινωνία μεταξὺ τῶν κωμῶν δὲν ὑπάρχει, εἰμὴ ἢ διὰ λέμβων πολυαρίθμων ὡς τὰ φύλλα τῶν φοινίκων. Ἐπειτα τὰ ὕδατα ταῦτα ἀποσύρονται αὐθις εἰς τὴν κοίτην, καταλείποντα ἐπὶ τῆς γῆς ἰλὸν παχυτάτην καὶ λίαν ὠφέλιμον διὰ τὴν λίπανσιν αὐτῆς, ἀφίνοντα τὸν λαὸν νὰ δρέψῃ τοὺς καρποὺς τῶν θησαυρῶν οὓς τὰ ὕδατα ἐκεῖνα καταλείπουσι. Λαὸς προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, σπεύδει τότε καὶ ἀνοίγει ἐλαφρῶς τὴν ἐπιδερμίδα τῆς γῆς, ἵνα θέσῃ ἐν αὐτῇ τοὺς σπόρους, οἵτινες μετ' οὐ πολὺ θὰ μεταβληθῶσιν εἰς πλοῦτον.

Ὁ σπόρος ἀναπτύσσεται, τὸ στέλεχος ὑψοῦται, καὶ ὁ στάχυς τελειοποιεῖται τῆ βοήθειᾳ δρόσου ἀντικαθιστώσης τὴν βροχὴν. Ἐὴν ἀφθονωτάτην τῶν καρπῶν τῆς γῆς συλλογὴν διαδέχεται αὐθιρὲ αὐχμηρότης μεγίστη. Τοιοῦτοτρόπως, ὡ πρίγκιψ τῶν πιστῶν, ἡ Αἴγυπτος παρουσιάζει τὸ διαδοχικὸν φαινόμενον αὐχμηρῶς καὶ ἀμμώδους ἐρήμου, πεδιάδος θαλλερωτάτης καὶ ἐπαργύρου, τέλματος βορβορώδους καὶ μελάγχρου, λειμῶνος ποικιλοχρόου καὶ κυματίζοντος, καὶ γῆς κεκαλυμμένης ὑπὸ θερισμοῦ ἐπιχρύσου. Εὐλογημένος ὁ πλάστης, ὁ τόσα ποιήσας θαυμάσια! Ὑγείαινε. »

Τὴν ἀπλὴν ταύτην περιγραφὴν, ἀλλὰ λίαν φυσικὴν καὶ ἀληθῆ, ἠδύνατό τις νὰ συμπληρώσῃ διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων τοῦ ἡμετέρου Ἡροδότου.

« Ὅταν ὀμιλῶ περὶ Αἰγύπτου, ἐπεκτείνομαι ἀκουσίως, καθότι οὐδεμία γῆ κέκτηται προνόμια πλείονα ταύτης καὶ οὐδεμία χώρα προσφέρει τόσα πράγματα ἀνώτερα πάσης περιγραφῆς. »

ΤΟ ΟΠΛΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΟΥ ΚΡΟΥΠ.

Πάντες γινώσκουσι τὸ περιλάλητον «κανόνιον Κρούπ.» Τὸ κανόνιον τοῦτο ζυγίζει 50, 000 χιλιογράμμων, ὁ δ' ὑποστάτης του 15, 000, ἐκσφενδονίζει βλήματα 550 χιλιογράμμων, στοιχίζοντος ἐκάστου βλήματος (συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν 55 χιλιογράμμων πυρίτιδος) 4,000 φράγκων, καὶ ἔχει ἀξίαν ἐν συνόλῳ πλέον τοῦ 1/2 ἑκατομμυρίου φράγκων! Τὸ τερατῶδες τοῦτο κανόνιον κατασκευάζεται εἰς τὸ διάσημον ὄπλοποιεῖον τῆς Ἔσσης, κείμενον ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν τριῶν κυριωτέρων σιδηροδρομικῶν γραμμῶν

τῆς δυτικῆς Γερμανίας, ἥτοι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἐκ Βερολίνου εἰς Κολωνίαν, μέρουσι λίαν καταλλήλου διὰ τὴν ἀνάπτυξιν μεγάλης βιομηχανίας.

Ἰδιοκτῆτης τοῦ ἐργοστασίου τούτου εἶναι ὁ Ἀλβέρτος Κρούπ, εἰς τῶν δραστηρίων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες διὰ τῆς μελέτης, τῆς ἐνεργητικότητος καὶ τῆς ἐπιμονῆς, ἐξέρχονται τοῦ ὄχλου, ὅπως δημιουργήσωσι μόνον τῶν τὴν ἑαυτῶν τύχην. Κατὰ τὴν νεότητά του ὁ Κρούπ ἦτο κύριος μικροῦ μαγαζίου μαχαιροποιῦ, τῆς μόνης πατρικῆς κληρονομίας. Προϊόντων τῶν ἐτῶν ἐγένετο κύριος τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐργοστασίου, ὅπερ κατὰ τὴν μετὰξὺ Γαλλίας καὶ Πρωσσίας πόλεμον προσμήθευσε τὴν τελευταίαν 50,000 τόννους χυτοχάλυβος, ὧν τὸ 1/3 εἰς κανόνια, τὰ λοιπὰ δὲ 2/3 εἰς ἄλλα πολεμικὰ σκευῆ καὶ ἐργαλεῖα. Τὸ ἐτήσιον προϊόν τοῦ ὄπλοστασίου Κρούπ ἀνέρχεται εἰς 64,000 τόννους. Ἐκτὸν δώδεκα κλίβανοι καίουσιν διαρκῶς ἐν αὐτῷ.

Τὰ πρῶτα χαλύβδινα κανόνια τοῦ Κρούπ κατασκευάσθησαν τῷ 1849. Ἐπαρουσιάσθησαν δὲ εἰς διαφόρους τῆς Γερμανίας ἡγεμόνας, ἀλλ' ἄνευ ἐπιτυχίας τινός, καθόσον τότε οὐδεὶς ἐβλεπε τὴν ἀνάγκην νὰ προσδράμῃ εἰς μηχανὰς πολέμου τόσῳ πολυεξόδους. Ὁ Ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου πρῶτος προὔτιμησε τὸ νέον σχέδιον τῶν κανονίων Κρούπ. Ἐκτοτε πάντα τὰ Κράτη ἀπειθύνοντο εἰς τὸ ὄπλοποιεῖον τῆς Ἔσσης ζητοῦντα ὅμοια κανόνια. Ἡ Ρῶσσία, ἀφοῦ ἐδοκίμασεν αὐτὰ, ἱδρυσεν ἐν Ἀλεξανδρόφωσιν ἰδικίτερον ἐργοστάσιον. Ἡ Πρωσσία παρεδέχθη διὰ τὸ πυροβόλικόν της τὰ χυτοχάλυβδινα τηλεβόλα τῆς Ἔσσης, ἅπερ ἐποίουν ραβδωτὰ ἐν Σπαντῶ. Τὸ Βέλγιον ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα τῆς Πρωσσίας, μετ' ἀσημαντὸν τινα διαφορὰν. Οἱ στόλοι τῆς Αὐστρίας καὶ Ὀλλανδίας ὠπλίσθησαν διὰ κανονίων Κρούπ. Ἡ Ἰταλία ἐπίσης προὔτιμησε

τοιαῦτα κανόνια ὀπισθογεμῆ. Οἱ Τούρκοι ἔχουσι πολλὰ τοιαῦτα τῶν 6 λιτρῶν, οἱ δὲ Ἰαπωνοὶ, τῆ μεσιτεῖα τῶ Ὀλλανδῶν, διέταξαν τὴν κατασκευὴν ἱκανῶν τοούτων.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἔσσης κατασκευαζομένων κανονίων εἶναι μέγας. Πάντα δὲ σχεδὸν εἰσι ραβδωτὰ καὶ ὀπισθογεμῆ. Τὸ ἐργοστάσιον κατέχει χώρον 450 πλέθρων. Καθ' ἐκάστην καταναλίσκονται ἐν αὐτῷ 750 τόννοι γαιανθράκων, θερμαινόντων 120 λέβητας ἀτμομηχανῶν. Οἱ φανοὶ τοῦ ἀερίφωτος οἱ φωτιζόντες τὴν νύκτα, ἀνέρχονται εἰς 7000, ἥτοι εἰσι διπλάσιοι τῶν φωτιζόντων τὴν πόλιν τῶν Μεδιολάνων. Οἱ ἐργαζόμενοι ἐν τῷ ὄπλοποιεῖῳ ἀνέρχονται εἰς 8,000, μὴ συμπεριλαμβανομένων 2,000 ἐργατῶν, ἐξαγαγόντων ἐκ τῶν ὠρυγείων τῆς Ἔσσης γαιανθράκας καὶ ἐκ τῶν τοῦ Ρήνου καὶ τοῦ Νασάου σιδηρον. Θέμισθοι οἱ κατ' ἔτος πληρονομένοι εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦτο, ἀνέρχονται εἰς 10 ἑκατομμύρια φράγκων.

Ἰδὼν ὁ Κρούπ ὅτι συμφέρει αὐτῷ νὰ διατηρῇ τοὺς αὐτοὺς πάντοτε ἐργάτας, ἱδρυσεν ταμεῖον εἰς ὃ συνεισφέρει ἕκαστος ἐργάτης ποσὸν τι, καὶ ἐξ οὗ ἀπολαμβάνει πολλὰς ὠφελείας. Ἐκαστος αὐτῶν προσφέρει ἐκ τῶν κερδῶν του 5-10 λεπτά ἐπὶ ἐκάστῳ ταλλήρῳ. Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ὄπλοποιεῖου προσθέτει ἐξ ἰδίων τὸ ἡμισυ τοῦ ποσοῦ τούτου. Μετὰ 25 ἔτη ὑπηρεσίας ὁ μέτοχος ἐργάτης ἔχει δικαίωμα συντάξεως ἱκανῆς νὰ ἐπαρκῆ εἰς τὴν συντήρησίν του. Ὁ ἀσθενῶν ἐργάτης λαμβάνει τὸν μισθὸν του πλήρη ἐκ τοῦ ταμείου. Τὰ ἐξόδα νοσηλείας του ἢ, ἐν περιπτώσει θανάτου, τῆς ταφῆς του, ἐπιβαρύνουσι τὸ ρηθὲν ταμεῖον.

Ἄλλοτε τὸν ἄρτον ἐκόμιζεν ὁ Κρούπ διὰ τοὺς ἐργάτας του ἐξωθεν. Νῦν ὅμως ἱδρυσεν κλιβάνους καὶ καταστήματα πωλοῦντα ἄρτον οὐδὼν καὶ καλῆς ποιότητος. Τὸ ἄλευρον προ-

μηθείεται κατ' εὐθείαν ἐκ Ρωσσίας; τὸ αὐτὸ πράττει καὶ μετὰ τὰ γεώμηλα καὶ τὸ κρέας. Ἡ πατρικὴ αὐτῆ διοίκησης ἀποβαίνει ἐπιπερδῆς τῷ Κρούπ, ὡφελιμωτάτη δὲ τοῖς ἐργάταις του. Τὸ παράδειγμα δὲ αὐτοῦ ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλα Γαλλικὰ καὶ Ἀγγλικὰ ἐργοστάσια.

Ἐν τῷ ἐργοστασίῳ Κρούπ ἐργάζονται νυχθημερόν καὶ ἐναλλάξ, τὴν μὲν ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἕως τῆς πρωίας μέχρι τῆς 7ης τῆς ἐσπέρας, τὴν δὲ νύκτα ἀπὸ τῆς 7ης τῆς ἐσπέρας μέχρι τῆς 6ης τῆς πρωίας.

Τοιοῦτον ἐν συντόμῳ εἶναι τὸ μέγα ἔργοποιεῖον τοῦ Κρούπ, ὅστις ἐδωρήσατο, ὡς ἐνθυμούνται οἱ ἀναγνώσται μας, πρὸ πολλῶν μηχανῶν ἐν τηλεβόλον καὶ τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ Γεωργίῳ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἄπαδοι τῆς Ἀριθμητικῆς. — Ἡρώτησέ τις ἕτερον οἷα διαφορὰ ὑπάρχει μιταξὺ φιλαργύρου, κλέπτου, γυναικὸς καὶ πρίονος. Ὁ ἐρωτηθεὶς ἀπήντησεν,

— Οὐδεμία, καθόσον, καὶ οἱ τέσσαρες εἰσὶν ἄπαδοι τῆς ἀριθμητικῆς.

— Πῶς; ἠρώτησεν αὐτὸς ὁ πρῶτος.

— Διότι ὁ φιλόργυρος προσθέτει, ὁ κλέπτου ἀφαιρεῖ, ἡ γυνὴ πολλαπλασιάζει καὶ ὁ πρίων διαιρεῖ.

Αἰωνιότης. — Κύριός τις ἠρώτη τὴν σύζυγόν του, ἣτις εἶχε τὴν μανίαν νὰ ἀκροάζηται τὰς ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος διδασχὰς πολυλογᾶ τινος ἱεροκήρυκος, πῶς ἠδύνατο τακτικῶς ν' ἀκούη αὐτάς, χωρὶς νὰ θαυρῆται.

— Μεταβαίνω ἐπίτηδες, ἀπήντησεν ἡ εὐσεβὴς κυρία, διότι τοιοῦτοτρόπως ἐξασκῶ ἐμπαυτὴν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς αἰωνιότητος.

Ῥῆμα ἀνώμαλον. — Ὡς γνωστὸν, ἐσχά-

τως ὁ Ἀλέξ. Δουμάς (υἱός) ἐδημοσίευσε σύγγραμμα ὑπὲρ τοῦ διαζυγίου. Κυρία τις ἐψέγεν αὐτὸν διὰ τὸ ρηθὲν σύγγραμμά του, λέγουσα ὅτι ὁ γάμος δὲν πρέπει νὰ διαλύεται, διότι ταῦτο εἶναι ἀνώμαλον.

— Τὸ νυμφεύσθαι εἶναι ἀνώμαλον πράγμα, ἀπήντησεν ὁ Δουμάς.

Ἡ κυρία, θέλουσα νὰ πωλήσῃ εὐφυῆν,

— Ἀπὸ πότε ἀνεκαλύψατε ὅτι τὸ νυμφεύσθαι εἶναι ῥῆμα ἀνώμαλον, ἠρώτησε τὸν Δουμά.

— Ἀπ' ἧς ἐγραψα τὸ «Διαζύγιόν μου». ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἀπαθῶς.

— Δύνασθε νὰ μοὶ ἀποδείξετε τὴν ἀνωμαλίαν του;

— Εὐχαρίστως. Ἐνεστῶς: νυμφεύομαι. Μέλλον: διαπληκτισθήσομαι. Πρακτικῶς: Πειλάτημαι καὶ Ἀόριστος: Διελεύθη. Ἴδού ἡ ἀνωμαλία του.

Λογικὴ ἀπόφασις. — Πταισματοδίκης ἐπρόκειτο νὰ δικάσῃ κύριόν τινα, ὅστις παρεβίασε διάταξιν τινα ἀστυνομικὴν, ἀπαγορεύουσαν τὴν εἴσοδον εἰς τὸν Βασιλικὸν κήπον κατὰ τὴν νύκτα.

Ἐρωτῶν ἐκατὸν ἂν εἶδε τὸν κατηγορούμενον εἰσερχόμενον εἰς τὸν κήπον. Πάντες ἀπήντησαν ὅτι δὲν τὸν εἶδον εἰσερχόμενον, ἀλλὰ μόνον ἐξερχόμενον τοῦ κήπου.

Ἐρωτῶν αὐτὸν τότε συνέταξε τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν.

« Ἐπειδὴ οὐδεὶς μάρτυς κατέθεσεν ὅτι εἶδε τὸν κατηγορούμενον εἰσερχόμενον εἰς τὸν κήπον μόνον δὲ εἶδον αὐτὸν ἐξερχόμενον,

« Ἐπειδὴ ἡ ἀστυνομικὴ διάταξις ἀπαγορεύει ρητῶς τὴν εἴσοδον, περὶ ἐξόδου ὁμοῦς οὐδαμῶς ποιεῖται λόγον.

Διὰ ταῦτα.

« Ὁ κατηγορούμενος κηρύσσεται ἀθῶος, τὸ

δὲ δημόσιον καταδικάζεται εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης.

Ῥώσος καλοπληρωτής. — Εὐγενῆς Ῥώσος ἐν στιγμῇ ἄργῆς ἐρόνευσεν ἡμέραν τινὰ ἐν τινι Γαλλικῷ ξενοδοχείῳ τὸν ὑπρέτην. Ὁ Ξενοδόχος ὠργίσθη καὶ, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἐπῆλθε παραχῆ, θόρυβος, ἀπειλαί, πρόσκλησις τῆς ἀρχῆς, κτλ.

— Ὁύρ! πόσος θόρυβος! ἐφώνησεν ὁ Ῥώσος μετὰ πολλοῦ φλέγματος: ἐρόνευστα ἕνα ὑπρέτην, τὸν πληρόνω. Προσθήσατέ τον εἰς τὸν λογαριασμόν μου.

Δάρευστής νοήμων. — Διάσημος κακοπληρωτής μετέβη παρὰ τινι γνωρίμῳ του καὶ εἶπεν αὐτῷ.

— Φίλε μου, ἔχω ἀνάγκην μεγίστην 500 φράγκων ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, μεθ' ὃ σοὶ ἐπιστρέφω ἀφεύκτως αὐτά.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος.

Καὶ ἐμέτρησεν αὐτῷ 500 φράγκα, ἅπερ ἐδίπλωσεν εἰς τεμάχιον χάρτου καὶ ἔθηκε πρὸ τοῦ αἰτήσαντος, καθημένου παρὰ τινι τραπέζῃ.

— Δὲν μοὶ λέγεις, εἶπεν ἔπειτα ὁ δανεισας, πῶς ἐτελείωσεν ἡ ὑπόθεσις ἐκείνη τοῦ Ἰωάννου;

Ἐπρόκειτο περὶ τινος μακρᾶς διαδικασίας.

— Πῶς ἐτελείωσεν; Ὡ... μάθε λοιπὸν ὅτι ὁ Ἰωάννης...

Καὶ ἐξηκολούθησε διηγούμενος τὴν ὑπόθεσιν ἐν τῷ μεταξύ παρήλθον τὰ 15 λεπτά.

Τότε τείνας τὴν χεῖρα ὁ δανειστής, ἔλαβε τὰ χρήματα καὶ ἔθηκεν αὐτὰ εἰς τὸ θηλάκιόν του.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ κακοπληρωτής.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ φίλος του, ἐζήτησες 500 φράγκα ἐπὶ ἐν μόνον τῆς ὥρας τέταρτον καὶ σοὶ τὰ ἐδάνεισα. Τὸ τέταρτον παρέβη καὶ γῦν εἰσπράττω αὐτά.

Εὐφυῆς γονδολιέρης. — Γνωστὸν ὅτι οἱ γονδολιέροι τῆς Βενετίας γινώσκουσιν ἐπακριβῶς πάντα τὰ μέρη τῆς πόλεως ἐκείνης, οὐδ' ὑπάρχει μέρος, ὅσα ἀπόκεντρον ἢ ἀπόκουρον, ὅπερ αὐτοὶ νὰ ἀγνοῶσιν. Ἀγγλος τις λοιπὸν, θέλων νὰ ἀστειευθῆ, ἔκαμε τὸ ἐξῆς πείραμα: Ἐπέβη γόνδολης καὶ εἶπε τῷ γονδολιέρῃ.

— Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ. Βερλίγκου!

Ἁγιος Βερλίγκος δὲν ὑπάρχει. Ἐπομένως περιέμεναν ὁ Ἀγγλος νὰ ἴδῃ τὸν γονδολιέρην ἀμφιβόλοντα καὶ συλλογιζόμενον.

Ἄλλ' ἐκεῖνος λαβὼν τὰς κώπας ἤρρεσε παράτα. Μετὰ τινα λεπτά ἔστη πρὸ τινος ἐκκλησίας, λέγων τῷ Ἀγγλῳ:

— Ἐξέλθετε!

— Καὶ τί; εἶπεν ὁ ἄγγλος, ἐδῶ εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Βερλίγκου;

— Εἶναι ἡ τῶν ἁγ. Πάντων, ἀπεκρίθη ὁ γονδολιέρης. Ἐὰν ὁ Βερλίγκος σου αὐτὸς εἶναι ἅγιος πράγματι, θὰ συμπεριλαμβάνεται εἰς τοὺς ἁγίους πάντας, καθόσον ἐκκλησίαν ἰδίαν τεράν δὲν ἔχει.

Ὁ ἄγγλος ἐκὼν ἄκων ἐπλήρωσε τὰ πορθημεία, πεισθεὶς ὅτι οἱ γονδολιέροι εἰσὶν εὐφύστατοι.

Περιπολὴ νόστιμος. — Μετέβαιναν εἰς τινα πόλιν ἐξ ἄλλης ἢ κυρία Λούκα, ὅπως ἐνταμώσῃ τὴν Πάττην, τὴν Νίλσον, καὶ ἄλλα; τῆς σκηνῆς διασημότητας. Ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ σιδηροδρόμου ἀμάξῃ εὐρίσκειτο καὶ τις κυρία, ἣτις ἤρξατο λαλοῦσα περὶ τῶν αἰδῶν οὕτως:

— Νομίζω ὅτι ἡ κυρία Λούκα χαίρει φήμην ἢν δὲν ἀξίζει. Ἄδει κακῶς, εἶναι γραία, στερεῖται χάριτος, καὶ... Τέλος πάντων δὲν συμμερίζομαι τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ αἰδοῦ τετάρτης τάξεως... Τί λέγετε, κύριε; εἴθε τῆς γνώμης μου; εἶπε στραφεῖσα πρὸς παρακαθήμενον κύριον.

— Ἄγνοῶ τί νὰ σὰς εἶπω. Δύνασθε ὁμοῦ.

νὰ ἐρωτήσητε αὐτὴν τὴν ἰδίαν, ἥτις εὐρίσκεται ἐνώπιόν σας.

Ἡ ἀτυχὴς κυρία κοκκινίζει ὡς ἀστακὸς καὶ πειράεται νὰ διορθώσῃ καὶ τροποποιήσῃ τὰ παρ' αὐτῆς λεχθέντα:

— Κυρία, εἶπεν ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν Λούκαν, δὲν σὰς ἤκουσά ποτε ἄδουσαν. Ἀνέγνωσα ὅμως ἀνόητόν τινα κριτικόν, τὸν Δ... γράφοντα εἰς τὴν ἐφημερίδα καὶ πειρώμενον νὰ καταβιβάξῃ πάντοτε ὑμᾶς. εἶναι, φαίνεται, αὐτὸς ἄθλιος, χαμερπὴς, καὶ διὰ τοῦτο ζητεῖ νὰ μειώτῃ τὴν ἀξίαν σας. Αὐτὸς μὲ παρέσυρεν, ἀλλὰ νῦν περιφρονῶ αὐτὸν καὶ τὸν οἰκτιρῶ. Δὲν ἔχω δίκαιον, κ. Λούκα;

— Ἐρωτήσατε αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ Λούκα. Ὁ κριτικὸς αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος ὅστις συνωμίλει πρὶν μεθ' ὑμῶν.

Συνέπεια. Ἡ κριτικωτάτη κυρία, ἕνα ἔφθασεν εἰς τὸν προσηχθὲν σταθμὸν, κατῆλθε τῆς ὀκνηρῆς, αἰσχυρομένη νὰ ἐξακολουθήσῃ πλέον τὸ ταξειδιὸν τῆς μετὰ τοῦ κριτικοῦ καὶ τῆς Λούκας.

ΠΟΡΕΥΣΙΣ

ΠΑΡΑΦΟΡΑ.

Πόσον ἀπηύδῃσα ποθὸν, ἀγωνιῶν ματαίως!
Ὁ χρόνος πῶς παρέρχεται! πόσον ταχὺς βαδίζει!
Νομίζεις ὅτι τὸν ὠθεῖ πνεῦμα φρικτοῦ βορέως,
καὶ παρασύρων τοὺς θνητοὺς, τὸν θάνατον κρμίζει.

Σχεδὸν ἀπηύδῃσ' ἀγαπῶν! παρῆλθεν ἡ νεότης,
καὶ ὅμως μένει ἀσπλαγχνός, ἀνάσθητος ἐκείνη...
Πρὸς τί ἄρα ὁ ἔρωσ μου, ἡ τόση σταθερότης;
εἰς τὸ νὰ μάθω τί ἐστὶν ἀπέλπιτος ὁδὸν!

Ἄν αὕτη δὲν μ' ἠγάπησεν ἀκαίῳ νεανίαν,
θὰ μ' ἀγαπήσῃ φέροντα τοῦ χρόνου τὴν ρυτίδα;
Ἄν ἐσκυθροῦπασεν αὕτη εἰς πῆν γλαυκὴν αἰθρίαν,
θὰ μειδιάσ' εἰς μελανὴν χειμῶνος καταγίδα;

ὦ! ἂν ἀπέθνησκεν αὕτη!... παράδοξος ἰδέα!
Ἐπόθουν νὰ ἀπέθνησκεν ἐν τῇ νεότητι τῆς,
καὶ ἐπ' αὐτῆς σκιδέσσα νὰ θάλλῃ ἡ ἰδέα,
καὶ ἄρα εἰς τὰ φύλλα τῆς νὰ πνέῃ Ζεφυροῖτις.

Κ' ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ἐγὼ θυμίαμα νὰ καίω,
Νὰ ραίνω μ' ἄνθη εὖσσμα τὸ ἅγιόν τῆς μνήμα,
Ν' ἀσπάζομαι τὴν πλάκα τῆς, πλησίον τῆς νὰ κλαίω,
καὶ φεύγων πάλιν πρὸς αὐτὴν βαρὺ νὰ φέρω βῆμα.

εἶναι γλυκὺς, πολὺ γλυκὺς ὁ τάφος ἐρωμένης.
Ἐὰν ἐναγκαλιζέσαι τὴν πλάκα, τὸ μνημεῖον,
Γινώσκεις κἂν ὅτι αὐτὴν ποτὲ δὲν περιμένεις
θωπευομένην νὰ ἰδῆς εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Γινώσκεις ὅτι μὲν ἢ πλὴξ ψυχρῶς τὴν περιπτύσσει.
καὶ δὲν αισθάνεσαι παλμούς πυρός, ζηλοτυπίας,
Διότι οὐδεὶς πώποτε τὰ χεῖλη θὰ φιλήσῃ,
Ἄπερ σοὶ ἔφερον ποτὲ στιγμᾶς εὐδαιμονίας.

ὦ! εἶθε νὰ ἀπέθνησκεν ἡ ἀσπλαγχνὸς ἐκείνη,
θερμὰ νὰ χύνω δάκρυα ἐπὶ θελκτοῦ μνημείου.
Τότε θὰ μ' ἔτρεφεν αὐτὸ, ὁ ἔρωσ κ' ἡ ὁδὸν,
ὦς τρέφει τὴν κυπάρισσον ὁ χυὸς καιμητηρίου.

Πλὴν διατὶ παραλήθῳ... τί πυρετὸς μὲ καίει;
Ὁ τάλας! παραφέρομαι καὶ ἀγνοῦ τί λέγω!
Ἄπο τὸ καῖον ὄμμα μου φλογώδες δάκρυ ρέει,
Νομίζω ὅτι εἶμαι πῦρ καὶ φλέγομαι καὶ φλέγω.

Τὸν θάνατον ἐπιζητῶ, θεέ μου!... δι' ἐσίνην!
Αὐτόγειρ θέλω νὰ γενῶ; παραλαλῶ ὁ ἄφρων!
ὦ! τίς τὸ φῶς ἔχων ζητεῖ τὴν μάστιγον σκοτεινῆς;
Μόνος ἐγὼ ὁ καταστάς ἐξ ἔρωτος παράφρων.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ ΚΑ'. φυλλαδίῳ αἰνίγματος
Ἰσπανία—Σπαρτία—Παρία—Ἄρια.

Λύσις τοῦ Γρίφου

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

τὴν λύσιν μόνου τοῦ αἰνίγματος ἐπεμψὼν
οἱ κκ. Παν. Ραζῆς καὶ Π. Ἀδαμόπουλος.

τὴν λύσιν δὲ μόνου τοῦ γρίφου οἱ κκ. Γεώρ.
Κ. Μπίτζιος καὶ Παῦλος Ἡσαΐας ἐκ Βίρκετ-ἐλ-
Σάμπ.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΑ'.

Εὐρίσκομαι εἰς τὸ στόμα σου, καὶ τότε μ' ὑποφέρεις.
Πότε δὲν πέρπασαι ποσὺς μαζὺ σου νὰ μὲ φέρῃς.
Ἄν κεφαλῆν καὶ τράχηλον μοὶ κόψῃς μετὰ βίας,
Γίνομαι μέγρος προκαλοῦν συγνάκις ἀσθενείας.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Ζ'.

Τίς εἶναι ὁ θνητὸς, ὅστις μόνος χεῖρει τὸ
δικαίωμα νὰ στρέφῃ τὰ νῶτα εἰς τοὺς βασιλεῖς,
τῇ συγκαταθέσει των;